

Urednik za prozu: Damjan Pejović (zelenikonj@gmail.com)
Urednica za poeziju: Lana Šepelj (poezijazk@gmail.com)
Lektor: Sanja Mitić
Tiraž: 300 primeraka
URL: www.rastko.ro/zelenikonj

Materijale šaljite urednicima na kontakt adrese.

Svako neovlašćeno umnožavanje i kopiranje je poželjno!

Cena se određuje naknadno, svaki čitalac ima slobodu da utvrdi vrednost fanzina koji može biti plaćen ili vraćen, oštećen ili ne!

TROJE

Jedan se pretvorio u troje. Dvojcu smo videli a o trećem smo samo čuli. Spominju ga ona dvojca, kažu taj je normalan.

Zabavni su.

19.12.2006

Novi Sad

Damjan Pejović, 1977 godište,
direktor iz Velikog Bečkereka,
basgolum@yahoo.com

MALO ZELENO MORE

Malo zeleno trinaestogodišnje more
Hteo bih da te usvojim
Da te šaljem u Joniju na škole
Da naučiš mandarinu i pelen
Malo zeleno trinaestogodišnje more
Da u maloj kuli svetonika tačno u podne
Okreneš sunce i slušaš
Kako sudbina nestaje i kako se
S brda na brdo još uvek
Dogovaraju naši daleki rođaci
Koji vazduh drže kao kipove
Malo zeleno trinaestogodišnje more
S belim okovratnikom i s trakom u kosi
Da uđeš kroz prozor u Smirnu
I da mi prepíšeš odbleske sa tavanice
Od Gospodi pomiluj i Slava tebe
Pa da se uz blagi severni i blagi istočni vetar
Talas po talas ovamo vratiš
Malo zeleno trinaestogodišnje more
Da s tobom spavam nevenčano
I da duboko u tvom zagrljaju nađem
Razbijeno kamenje reči bogova
Razbijeno kamenje Heraklitove odlomke.

Odisej Elitis (1911–1996)

Istaknuti grčki pesnik,
rođen na Kritu u porodici poreklom sa Lezbosa,
stvarao pod jakim uticajem nadrealizma;
pored poezije, bavio se i slikarstvom i esejistikom;
dobio Nobelovu nagradu za književnost 1979. godine

TAS

Duže vreme tragam za dobrim satom. Ne znam tačno koliko, možda otkada mi se učinilo glupim da ponavljam već ustaljenu rečenicu kako lepi ljudi ne nose sat. Ili, otkada sam se pruružnila pa se više nisam mogla pravdati na taj način. Ja, ustvari, nikada nisam znala koliko tačno ima sati, a retko kad sam koga i pitala. Oslanjala sam se na sopstvenu procenu i osećaj koji se vremenom izoštrio. Sad je oko petnaest do dva, oko dvadeset pet do četiri, oko osam i petnaest. To “oko”, koje je bilo neodvojiv deo misli, počelo je da mi smeta, zajedno sa rečenicom o lepim ljudima. Valjda čoveku sa godinama postane dosadna relativnost, javlja se potreba za nekom vrstom sigurnosti.

Svakog jutra budila sam se negde oko sedam sati. Ta činjenica bila je od izuzetne važnosti, jer sam na osnovu nje odredjivala vreme u toku narednog dana. Posle toga više nikud nisam žurila. Početak i kraj mojih obaveza nije imao nikakve veze sa sekundama, a i teško da bih podnela način života koji se nije živio sada i ovde, nego uvek u budućnosti, neretko i nekoliko godina unapred.

Bila sam sigurna da bih prepoznala onaj pravi, čiji je dizajner u toku kreiranja imao pred očima baš moju ruku. Nisam tragala za skupim satom, on je ionako pripadao onima koji su izjednačavali vreme i novac, a ja ću najverovatnije ostati neko ko u bilo kojem slučaju ima mnogo više vremena nego para. Želela sam onaj koji se poklapao sa sopstvenim osećanjem prolaznosti.

Zaustavljala sam se pored svake radnje. Kakvih se sve satova nisam nagledala. Bez obzira na izgled, više mi je smetao način na koji su merili protok vremena. Uvek bi se u istim intervalima pomerale kazaljke ili smenjivale cifre, što meni nikako nije odgovaralo. Čak ni ono budjenje oko sedam, retko

se kad poklopilo. Daleko bilo da sam svakog dana ručala u isto vreme, tuširala se ili počinjala sa pisanjem. Neku od tih radnji, koje su bile moja jedina navika nenamerno sam preskakala. A na satovima sve po protokolu. Neverovatno mi je kako uopšte imaju obraza da otkucaju 16 časova baš u minut, bilo da je u toku leto ili zima.

Jednog utorka učinilo mi se da sam ga ugledala

.....
Šetala sam Terazijama i zaustavila se pored malog izloga u kojem su se na staklenoj polici sa jedne strane nalazili muški satovi, a sa druge ženski. On je stajao tačno između. Bio je okruglog oblika, prečnika od oko tri centimetra. Na beloj površi, unutar stakla prekrivenog zaštitnom folijom, bili su ispisani brojevi po kojima su se različitim brzinom kretale tri kazaljke. Kaiš je bio crne boje, napravljen od kože. Potpuno običan, ali jedini koji sam mogla zamisliti na svojoj ruci. Ne znam ni šta je presudilo da udjem u prodavnicu sasvim odlučna da ga kupim. Sada mislim da je u pitanju bila njegova granična pozicija koju je zauzimao u izlogu. Dopalo mi se kako mi stoji. Kada sam uzela novčanik, a prodavac ga već brže bolje spakovao u kutiju, na pamet mi je palo vreme.

-Izvinite, gospodine, koliko je sati?

-Tačno 18 i 36 minuta, gospodjice.

-Ne, ne koliko je na satu koji želim da kupim? Molim Vas otvorite i pogledajte.

-Gospodjice, takodje 18 i 36.

-Ipak ću pogledati još malo, žao mi je.

Sat je isuviše žurio, a ja to vreme, čini mi se uz sve napore nikako nisam mogla stići.

Miljana Kadjević, 1984 godište,
student 4-e godine Filološkog fakulteta u Beogradu,
ksladja@scnet.yu

BORBA S JEZIKOM

kričavo križevi svijetle
na kiseloj kiši urbanosti

truli mi ustajala misao

borba s jezikom:
poezija
ili felacio u limuzini

Franko Bušić
Split, XII 2005.

PRIČA O MIRJANINOM DEČKU

Mirjanin dečko se bavi nekim jebenim borilačkim sportom i vrlo je uspješan u tome. To sam dao zaključiti iz toga što je Mikija cipelario punih dvadeset minuta, ispred terase Gradske kavane, na kojoj je i Miki do tog trenutka sa mnom ispijao mrzlo pivo, a da nije ispustio ni jednu jedinu kap znoja. Ja se, primjerice, time baš i nisam mogao taj put pohvaliti. Bio je to jedan od onih usahljih ljetnih dana i u dotičnih dvadeset minuta, čak sam dva puta, unatoč suncobranu, morao splahnuti nakupljeni znoj s čela, zbog čega mi je posebno bilo krivo, kad je Mirjanin dečko za vrijeme mog drugom posjeta toaletu, slomio Mikiju nos tenisicom. Mislim, nije da se radujem Mikijevoj nesreći, ali, ruku na srce, takve se stvari baš i ne viđaju često...

Dobre su to bile tenisice, adidaske prave, pa sam ga pitao, nakon što je završio s Mikijem, može li mi srediti takve preko kluba, neka si dečko zaradi ako može. Kaže on, nije bed, ima jedne moj broj viška, dogovorit ćemo se za cijenu, sve mu klub financira.

Pohvalio sam se Mikiju kako mi je uletio dobar džob, koji i nije bio previše oduševljen time što ću proći lišo. Katkad je stvarno čudan, na sve gleda tako subjektivno...

Miki je sjeo sa mnom da dovršim sadržaj krigle, pa sam ga otrpatio na hitnu. Fiksirali su mu nos nekakvim tamponima, koje je netom po izlasku iz bolnice skinuo, vjerojatno što sam ga zbog toga zajebavao.

- Koji kurac nisi uletio, ili barem zvao pandure? - pitao me Miki, vidno nadržan.

A, kao da sam ja mogao u svoj toj konfuziji pretpostaviti njegovu želju da mu se miješam u život. Uostalom, lijepo sam mu rekao da se mani zauzetih cura...

Danijel Radočaj, 1979 godište,
spisatelj iz Pule
last.caress@inet.hr

STRAVA

Zašili su mi uši u praznini Libana.
Moja strava, sva nakostrešena, stanuje sama
U poslednjoj rupi: podovi su trošni
Tavanice pune kratera, zidovi se krnje od vlage
I po svud rumeno grumenje otrova
Ukrašava uglove gde ona prebiva.

Naravno da sam odumro od straha pred njom
Pred njenim ludilima i njenom vernošću
Plahe i sebične metrese, pred nežnošću
Kuju ne poštujem, ni takvu, žensku i jeftinu,
Ni dok lagano postaje zlokobno zapaljenje
Svih mojih unutrašnjih organa.

Nekad jasno vidljiva i čujna, tek sad
Izlazi mi na oči bezbrižnost s kojom preživljava
Naoko sasvim benigna, skrojena kao kancer
Na šumovitim obodima prašnjavih alveola.

Oči sam za njom izgubio, ne čujem ništa više
Sahranjen pod njenim nogama, dok mlake golanske kiše
Kapaju uz olovnu težinu i pometenost
Tamo gde se svi užasi, pa i ovi moji
Na gladnim konjima rata bore za šaku zobi.

Dragić Cvjetinović

VEĆ VIDENO

Na stolu leži činija mleka. Oko nje dve kašike u rukama dva brata.

- Podelimo mleko – reče iskreniji.

- U redu – reče mudriji – Ti deli, a ja ću da biram.

- Evo, ovde je polovina – odmeri pošteniji.

- Odlično – obradova se iskusniji – Drži kašiku na sredini, dok ne pojedem moju polovinu. Onda ćeš ti. Da se ne guramo.

Lukavji se nadnese nad činiju i, dok je naivniji držao kašiku na polovini, posrka mleko.

Kad gluplji ugleda na dnu prazne činije odraz vlastitih sumnji, jeknu, proročanski nadahnuto:

- Znao sam! Isto kao i prošli put!

Mikica Ilić, 1972 godište,
prozni pisac iz Bosuta,
rubiroza@mail.ru

Upleo sam se u smrdljivi metež samoubistva.
Nisam želeo da umrem torpedovan
U blindiranoj cevi svog kutka.

Širok je značaj smrti,
Ali stanice su dve.
Rajska osica na preskupom vencu,
Ili beležnica beznačajnih ljudi,
Koji su životarili,
I samo tako umrli,
Bez valjanog razloga.

Svaka smrt se vremenom zaboravlja,
I čovek koji je spremio dom
Novom stanovniku rupe bez dna,
I pop, i rodbina,
I uveli list ruže,
Koji se leluja na zaraslom šiblju groba.

Jovan Matović, 1985 godište,
studira Fakultet za sport i fizičko vaspitanje,
živi u Beogradu

ORAO, MAČKA I SVINJA

Orao načini gnezdo na visokom hrastu. Divlja mačka nađe šupljinu na sredini njegovog stabla i u njoj se omaci. Krmača, stanovnik šume, oprasi se kod korena hrasta.

Zajednicu, ovako slučajno stvorenu, pokvari mačka prevarom i opakom zlobom. Popne se do gnezda i rekne orlu: "Priprema ti se propast, a možda i meni nesrećnoj. Vidiš li kako podmukla svinja svaki dan rije zemlju? To ona hoće da obori hrast kako bi na zemlji lakše mogla uništiti našu decu!" Pošto je zastrašila i zbunila orla, spusti se do ležaja čekinjave krmače i rekne: "Tvoja su deca u velikoj opasnosti. Orao se sprema da ti ugrabi male prasiće..."

Fedar

THE CAT

Ona ne bi volela
da nekome bude muza
a da ne zna za to
jer..to je za nju
gotovo isto kao da nije.
Kao talas u plimi
i vatra kroz zrak
gluva tišina je nadjačala sve.
Vrisak mačke u praskozorje
učinio je da ogluvi.
(Did curiosity kill the cat?)
Da li bi pokušala
bar jednom
da se provučesh lagano
kao igla kroz veliku ključaonicu
i napustiš
melanholične beskrajne trenutke i nedoumice?
Negde iza ledene paučinaste zavese
tvog tamnog oka
spava velika čežnja.

Emma Pajić, 1982. godišće,
studirata istoriju umetnosti u Beogradu,
emapaj@yahoo.co.uk

OGLEDALO

Ogledalo. Nedovoljno pijana da bih svoj odraz mogla da vidim kao iskrivljenu sliku u ogledalu, zašto li je onda lik koji vidim deformisan?

Na ovu temu imam više ideja i ne znam koja mi je draža - sta ste pomislili da ce ovde imati da se pročita nešto između redova? Greška! Redovi su popunjeni kao i prostor između njih, razumite onako kako piše, bez mudrovanja. Daklem, ugledala sam to deformisano lice i zamislila se ...ne, sinoć sam bila potpuno trezna, nisam popila ni gutljaj, zašto mi je lice ovako smežurano i zbabano kao da sam ispila litru najgore brlje? Podočnjaci, pravili su krug oko očiju kao da sam se šminkala za ulogu mračne SF dive, kapci podbuli, obrazi klize ka vratu, jagodice ispale, i zapravo o cemu je reč, šta se desilo sa mojim licem? OSTARILA SAM!!! EUREKA!!! Žena u godinama, baba- devojka, neudata , sama ispred ogledala sa svojim matorim licem . Ne prepoznajem se, tačnije ne želim da priznam da sam to zaista ja, ona koja je mislila da nikada neće ostariti. Normalno prva ideja je bila: treba se ubiti, a onda sledi razrada iste i kako god okreneš nijedna formula nije bezbolna niti bezbedna. Šta ako preživiš a unakaziš se još više? Bilo bi to sramotno za moj komšiluk koji o meni nikad nije mislio dobro, još ako bih ih ovako bedno obrukala – neuspeo pokušaj samoubistva - mislim da bi me proterali iz kraja. Šta uraditi sa svojim životom u tim nesrećnim trenucima, izaći na ulicu i praviti se kao da malopre niste ugledali “BU” pred ogledalom i prepali se: “Ju , šta ovo bi?”, zar neće narod koji prolazi mimo vas pomisliti isto ?! Hoće, dabome da hoće i oni se plaše ružnih

scena, trgnuće se i okrenuti glavu na drugu stranu , kao kad ne želite da vidite kako vam medicinska sestra ubada iglu u venu i sisa vam krv. Ružna scena, okrenete se da ne gledate, a nekad ste baš raspoloženi da se uplašite i sa šakom preko očiju virite kroz prstiće, čist mazohizam!

Opsednuta sam – pomislih, neko je kročio u moje telo i zauzeo ga, a taj neko je nažalost, izuzetno ružno biće, uostalom kada ste videli da su ti demoni lepi - samo dok se pretvaraju. Čim ih razotkriju nađete se pred monstrumom.

Pitam se šta sam mislila kada sam se rađala? Ko me terao da izađem iz materice? Što nisam ostala tamo i kao svaki slobodan građanin odlučila da li hoću ili neću napolje. Ne znam kako tu stojimo sa zakonom, ali mora da postoji neka klauzula koja bi me štitila.

Bojana Lukić, 1970 godište,
veterinarski tehničar iz Beograda,
ravijojla@sezampro.yu

SJENKE I TI

Vjetrokaz na krovu veselo trepće
svezani plešu na vodi čuni
fenjer u prozoru nemirno trepće
da sjenke kraj tvoga kreveta zbuni

A ti se gola u uglu češljaš
da lijepa budeš kad pređeš u snove
pa uvojke svoje u barok petljaš
dok sjenke po zidu igraju gole

Figurice gipsane na polici mole
da ih pogledaš makar na tren
očima mrtvim sjenke ti love
i piju o kraja svoj treperav plijen

Vjetrovi motaju maglu niz brda
šušturu šuše nada mnogim grane
divlji se konji zbili u krda
čekaju da zora na nebu svane

Ti liježeš u postelju kao u bajku
u mrak se stapaju nemirne sjene
za tebe голу za tebe majku
da sakriju nagost što bludom plijeni

Vjetar se uvlači pod pokrove tvoje
grudi ti štrče ko presveti hram
zvijezdice crveno nebesa boje
dok poradaš suncem okupan dan

Lalović Miovan, 1979. godišta,
živi u Nikšiću,
wuulfo@yahoo.com

U ELASTIČNOM GRČU

Svakog trenutka njene bi se oči mogle pretvoriti u prah, mislio je, dok je ležao u krevetu i posmatrao kako lagano prilazi prozoru i pomera zastore, i u isto vreme uveren da je tu, pored njega, da zajedno dele komad čaršava uplićući tela u čarobno klupko kao u kakvom elastičnom grču. No ona je zaista stajala kraj prozora upijajući svetlost, taj neizbežni desetominutni ritual: isti pokret leđa kojim bi se elastični čvor raspleo, isti bešumni koraci ka prozoru i uvek ista svetlost...

-Zar je moguće da smo polomili šipku?

-Ah, koga je briga za šipku...

-Ipak, ne mogu da verujem da smo je slomili.

-To je zato što se previše ritaš.

-Pa ti si se držala za šipku.

-Pa, da, to sam i rekla.

-Ne mogu da verujem...

-Hajde, poveruj... Stavićemo novu...

-Bolje da zalepim.

-A ti je onda zalepi.

-Hoćeš li se vratiti?

-Ne znam...

Kada bi otvotila oči, čarolija sobe bi se raspršila u paramparčad. Nekoliko puta sam pokušavao da joj objasnim, a da je ne uvredim. Otkako se zajedno budimo moja jutra nisu više spokojna. Tome će ubrzo doći kraj, kažem ti, ali imam neodređen osećaj da se naš odnos i zasniva samo na uzajamnom šamaranju i konstantnom rastajanju, koje traje od dana kada smo se upoznali. Ponekad govorimo o snovima koje smo sanjali, i to je sve. Ubrzo bi se sve završilo njenim odlaskom, odakle bi, potom, sve ponovo i počelo. Možda...

Razigrajte suknje, drage moje, neka prsti skaču po istrošenim krevetima, neka škripi svet pod vašim nogama, bila je svetla, gotovo providna, da, i usne, tako sjajne, neka zaigraju u

bestidnim poljupcima i vaše kose neka se vijore kao bele zastavice pred protivnikom, možda previše mlada za moj ukus, ne, nisu vam potrebne oči, moje dame, da biste skakale složno, u najvećoj harmoniji, moje će vas oči u to uveriti, budite sigurne, i stopala meka kao u deteta, slušajte glas koji vam govori, slušajte telima, ogrnutim u jedra, i plovite zgrčene kovrdžavim okeanima, mirisnim uljima okupana, zatečena pogledom koji guta i miluje, isuviše bole vilice što ljube kamen i prašinu, draga moja, dok telo nepokretno leži i posmatra gozbu koju ne ume da okusi...

Ruke su joj čvrsto držale šipku, šipka je skakala pod dlanovima, migoljila se kao gušter, htela je da ga zadavi, i on se opirao, kroz staklo je videla ljude kako se svlače, potom mirno razgovaraju, gotovo da se vole, morala je da čita sa usana, i noge su klecale, dok je zagrljaj bivao sve bolniji, i tlo je truckalo meljući kamenje, o čemu li govore?

Potom bi se okrenula i njene oči bi isijavale nekakvo prokletstvo, nasilno sakaćenje tela koje je do malo pre mirno ležalo. Sjaj bi ubrzo skliznuo i nestao u vazduhu da bi nakon nekoliko trenutaka pronašao put između rebara i pluća, bušeći alveole i zaustavljajući dah. Prokletstvo, "odlazim", iznenadni nož u lobanji, "odlazim, dok zapravo ti odlaziš"... Potom bi otišla. Reč bi uporno pulsirala sve dok se ne bi umorila, znak da sve je to samo privremeno, lažna uzbuna unutrašnjih doboša čiji su udari svakog narednog puta bivali sve jači i učestaliji, probijajući bubne opne svojom istrajnošću.

Kad ne bih ni prilazio prozoru, možda, kad pogled ne bi samo klizio po licima prolaznika ne čineći ništa, o čemu li govore?, kada bih istrčao iz zgrade, i trčao ne razmišljajući, kud li je mogla otići?, čemu ta stega u lobanji?!, čemu koraci?, sedela je negde i govorila o meni, ili je možda plakala, znam da ponekad razgovarate, ona mi govori o mračnim mestima, znam da je istina to što govori, možda grli negde vašljive pse, ili kuva supu iz kesice, plačući za ubijenom kokoškom, kakva predstava!, o čemu govorite? otvarate usta i mašete rukama kroz vazduh, u prepunim kafanama, zid je hladan i beo, vazduh vruć i otvrdla stopala, izvini, govorim gluposti, kako je Tara, hoću li je ikad upoznati?

- Uh, kako smrdi...
- Gospođo, vidi se da se dugo niste vozili autobusom.
- Više volim da pešačim...
- Zar da crknemo u ovom vašljivom autobusu?
- Budite spokojni, stižu vatrogasna kola.
- Skloni se sa mene idiote!
- Možda kada me ne bi tako vukli za vrat.
- Vaša ruka je u mom džepu...
- Ne brinite, ništa zato...
- Nemate ni prebijene pare...
- Ha! Pazi, gušter...
- Vrištaću!
- Nema nam spasa...
- Ne dajte se, čujem sirene...
- Vi mora da se šalite!
- Otpратиću vas do stana.
- Bolje mi dajte jednu cigaretu.
- Ne pušim.
- Koga je to briga!?
- Imate divan osmeh...
- Koji to parfem koristite?

Ne, nisam je video. Danas, ne. Ponekad bi se sreli u autobusu i uvek je čkiljila gotovo da se mrštila. Koji broj? 65 ili 31... Nisam siguran. Stajala je kao u kakvom grču, na šipkama je ostavljala kapljice znoja. Ma, ne, nisam ih doticao, ali sam gotovo siguran da je bilo tako. Svakako da je poznajem. To je ona sa bujnim grudima, da, izvini što sam to primetio, ali je, priznaćeš, nemoguće ne primetiti tako nešto, da, nosila je nekakvu dranguliju oko vrata, crnu amajliju, da, i malog zmaja na zglobu kod stopala, tetovaža, da, i francuski manikir, da, uh, ta bi mogla da se bode i u obraz, da, svako joj je mogao videti ispod kože, da, lavirint krvotoka, da, preplet krvnih sudova, stasito drvo, da, tako krhka, a tako su joj dobro pristajale, da, ne, ne šalim se, nemoj da se ljutiš, možda to i nije bila ona, možda, zaista...

Da, videla sam ga kako trči kao sumanut. Vraćala sam se od Ane, pomalo zagledala izloge, ništa, draga moja, sve isto kao i prošle godine, sve roze, lila, boje neba, strašno, da, kada sam skrenula iza ugla, da, i neka kola su naletela svom brzinom, niko ga nije prepoznao, ni traga od lobanje, poneko parče kože ili mozga na staklima, ništa više, draga moja, ja sam se toliko uplašila da sam potrčala i umalo me nije snašla ista sudbina, neverovatno, ruke su mu bile netaknute, ni jedne jedine ogrebotine, čvrsto stegnute pesnice, da, ruke kao u žene, da, bez malja, da, tužno, ne, nije imao cipele, ne, ni čarape nije imao na nogama, lagane pantalone, izgužvane, kao da je upravo izašao iz kreveta, i to je sve, nesrećnik, ne, ne poznajem ga, rekla bih da ga nikada pre nisam videla, kakva tuga, a sutra o ovome niko neće znati, uostalom, vreme je tako božanstveno...

Nećeš mi verovati. Sve je bilo kao u crtanom filmu. Miš je pronašao testeru, mački odrubio glavu, nekoliko trenutaka se slatko smejujlio i potom otišao. Nećeš mi verovati. Potom je mačka pronašla glavu, nekoliko trenutaka gladila brčiče i turpijala nokte, mazala se silnim pomadama i pretvorila u miša. Potom je miš pronašao testeru i drugom mišu odrubio glavu, pokupio je, bacio, i pustio vodu. Neverovatno!

Zdravko Trivić

Iznova

Danas sam ti setna,
oslušujem prazninu,
dok proleće širi grane
izdaleka, krišom,
šaljem ti tišinu,
za sve naše uzdisaje,
u beskrajnu čekanja
misli teku same,
odbrojava vreme
godine i dane.

Danas sam ti setna,
oslušujem prazninu,
...i kada bih mogla znati
zašto mi na dlanu
tuga spava,
linija na čelu
nemo došaptava,
da još uvek čežnjom
netaknutih snova,
postojim u tebi
izdaleka, krišom,
iznova i iznova....

Zorica Brkić Zoca

živi u Beogradu,

zoricazoca@yahoo.com